

Wanneer we begonnen met chatten weet ik niet meer. Maar gelukkig zijn we begonnen. Emma is alles wat ik wil, dacht ik. Denk ik. Nadat ik ben uitgekomen als bi tegen mijn klas zijn de pesterijen elke dag erger geworden.

Zij is mijn enige hoop. En zo ziet zij het ook, volgens mij. Hoewel ze nooit uit zichzelf een bericht stuurt, kunnen we soms toch lange gesprekken hebben als ik eens wat stuur. Ik leerde dat het niet goed met haar ging, dat haar familie vaak ruzie had en dat ze mij als haar beste vriendin zag. Of meer.

En nu vraagt ze opeens of ik meega naar een gay bar. Die ene, Perry, een veilige. Even denk ik nog: Wat nou als ze tegenvalt? Maar voordat ik daar nog over na kan denken heb ik me al omgekleed. Hier heb ik op gewacht, besef ik. Dat zij een keertje het initiatief neemt. Voor ik het weet zit ik in een taxi.

Ik ben vreemd nerveus als ik voor de deuren sta. Er gaat maar 1 gedachte door mijn hoofd: Je kan nog terug.

Maar ik ga niet terug. Ik duw de deur open en ga naar binnen.

Het is warm binnen. En het ruikt er naar zweet. En naar drank. Denk ik. Ik drink bijna nooit. Ik kijk om me heen. Welke van de meisjes is Emma? Dan zie ik haar opeens: Ze beent met grote stappen op me af, alsof ze een missie heeft. Ze trekt mij tegen haar aan en zoent me.

Ze valt tegen. Ik wil het niet meteen toegeven als ik haar zie, maar het is wel zo. En ik had het verwacht. Natuurlijk had ik het verwacht. Selfies zijn genomen in goed licht, van je goede kant, en je kan er ook nog een filter overheen plakken als het resultaat je niet bevalt. En dat heeft Emma waarschijnlijk allemaal gedaan.

Het is niet dat ze lelijk is, zeker niet zelfs. Maar ze is zo anders dat het me toch dwarszit. Tot ik haar vriend zie.

Hij is als een god. Een prachtige god. Ik kijk naar hem terwijl Emma me zoent. Ze zegt niet veel tegen me. Ze zoent vooral. En ik zoen terug. Al na een kwartier begint het meer een gewoonte te worden dan iets wat ik nog wil doen.

Ik blijf staren naar hem. HEM! Hij blijft bij ons, hij gaat niet met anderen mee en af en toe kijkt hij naar mij. En ik smelt. Het verzet vanbinnen houdt niet lang stand.

Ja, het is slecht, maar zijn ogen.

Ja, Emma zal me haten, maar dat prachtige plukje haar.

Ja, maar ja...

Als we de tent verlaten, heb ik al besloten dat hij degene is met wie ik die nacht wil doorbrengen. Als we in de taxi zitten laat ik het hem merken. Ik leg mijn hand op zijn been en knijp even. De zoenen van Emma zijn hetzelfde. De hele tijd. Ze zijn er overal om me heen, maar ik voel ze niet, ik zie haar niet. Ik zie alleen maar hem. Hij is er ook bij, de hele tijd.

Ik kijk nauwelijks naar Emma's huis als we binnenkomen. Of naar haar. Ik ben haar eigenlijk al vergeten. Ik wacht tot ze weggaat, zodat ik haar toch niet te veel zou kwetsen. En, eerlijk is eerlijk, ook zodat ze ons niet zal storen. Ik wacht mijn moment af.

Als we dan eindelijk alleen zijn, houd ik het niet meer uit. Ik ga naar Karim toe, en doe alles waar ik net over heb gefantaseerd. En meer. En Karim doet mee. Hij wil mij ook. De god wil mij ook! En we gaan door. Totdat ik een stem hoor, ergens ver weg. Ik kijk niet om, ook al weet ik wie het is, en wat ze daar doet. Ik doe alsof ze er niet is tot er iets tegen mijn rug wordt gesmeten, en nog iets. Ik ga van Karim af. Blijkbaar lagen we hier. Ik wist het niet. Ik wist niks niet. Ik blijf maar naar Karim kijken. Maar Emma is laaiend. Ik zie het aan haar. En plotseling, door alle verliefdheid heen, besef ik dat Emma mijn beste vriendin was en dat ik haar kwijt ben. Waarschijnlijk voorgoed. Ik kijk weg van Karim, en naar Emma. Ik wil iets zeggen. Sorry, zeg ik in mijn hoofd. Ik weet niet wat me bezielde.

Maar mijn mond zegt niks. Ze wordt nog bozer, en alles word wazig en ik voel hoe Karim mijn hand pakt en me naar buiten sleurt. Het moment in de lift gaat in een waas voorbij. Ik probeer alles te bevatten. Ik probeer te berekenen hoe groot de kans is dat Emma me dit vergeeft. Ik kom uit onder de 0 procent. Als we naar buiten stappen slaat de kou in mijn gezicht, maar niet genoeg om me van de schok te doen bekomen. Ik hoor Karim iets zeggen, over een bus die zou gaan. Ik probeer een antwoord te verzinnen. Iets wat hem ook gerust zou stellen. En dan klinkt er een pets, en een tweede, veel engere pets. Karim valt op de grond, uit zijn hoofd steekt iets raars. Bloemen, zie ik. En dan snap ik pas wat er gebeurd is. Ik kijk naar boven, en daar staat Emma. Ik zie alleen haar silhouet door de lichten van de woning achter haar. En ze kijkt alleen maar. Voor een eeuwigheid. En ik kijk ook. En dan schreeuw ik.

Ik heb geen contact meer met Emma. Ook niet meer met Karim. Karim heeft met bar weinig mensen contact op dit moment. Ik voel me schuldig over wat er is gebeurd, maar niet te schuldig. Ik heb geen bloempot op iemand zijn hoofd laten vallen. Het had ook mijn hoofd kunnen zijn, daar ben ik me van bewust. Maar het is mijn hoofd niet.

Het is Karim zijn hoofd.

En Emma haar schuld.

Niet de mijne.

Niet de mijne.